Helge Sigurd Ekvist
"H. M. Manligheten"

LKJS acc. nr Hs 2021:1- I

Hs
Hs 2021-

I hyll.

Mjölnarflickan

Vart den mjölnarflickan går
följes hennes spår men hon skrattar åtl
kan hopp hon är stark vill högre upp.
När hon skall på fiske gå knackar han
på dören då öppna för mig du kjärte
vän men då får hon till svar igen
Vås ej ond om du det kon Var ej
ond det går ej an var ej ond för
du fick nej men välsigne dig Gud.
förglöm ej mig

2

Stolt den mjölnarflickan går vänder
om till nästo år om igen med svika
hopp skrattar ej men tår ej upp När
han skall på fiske gå väntar hon till
honom då frösto du mig du kjärtevän
men då får hon till svar igen. Vår
ej ond det göe ej on. (etc)

Varför sveck vännen då han som din
älskling var ändå han som du älskat
varmt och ömt han som dig tryckt intill
itt bröst säg hur kan du göra så och hur
kan ditt slå för en annan samma slag
det förstår ej jag. Minns i lunden där som
vi satt varm om kinden låg du så
glatt. Ögonen lyste sällhet och fröjd
Kärleken stod i himmelens höjd

Zigenaregossens klagan
Långt i syd du sköna Spanien Spanien är
mitt fosterland Där cypressen och kastanien
vinkar mitt vid Ebros strand Där vaxa
cypress vänligt luftar sig i solens varma
glöd. Där den röda rosen doftar lik våra
flickors kind så röd

Med min lyra går jag vandra, ensam kring
på främmande stig. Kölad spottad av de andra
en droppe vatten friskar mig. Ingen av min
klagan röjer ingen ser min stora nöd,

Fort från hus och gård jag fördes, strax så
fort min stamma gråt.

Ingen för zigenargrången har ett vänligt
ord tröstens ord han får vila sig på ängen
sova ibland ulvar och jord Ingen kan förstå
hans klagan. Och hans skära barndomsår
kastar skot lont tillbaka, livets smärta
blir ej lång.

När jag så för folket sjunger tåren i mitt
öga står men mitt hopp på fort sig klänger
hem till framtids bättre år. Jag vill hem
ja hem till Spanien, där är kanske ännu
andas bäst jag vill vila vid kastanien
fallig men dock hjärteglad.

Så gråt ordet från drängen i den mörka
aftonstund det blev kvar på blomstergången
ögat slöt sig till en blund, han mot en stjärn
till huvud vilar Drömmen blåa om Spanien
och dit, själen till god fader ilar Spanien
som han alltid till.

Midnatt. Drömmen.

Han satt på klippan av den öde stranden
för henne ensamen ändlös låg det vida ögat
skymde hon med handen, som oupphörligt
emot vestern såg

Här morgonsolens första strålar blänka
på östern sky hon satt på klippan satt
Han satt där många gång när sol sig
sänkte, och många lyst balsamisk sommarnatt

Han var så ung jämnåt i åren Med ljus-
blå ögon och hår av guld. Sina likner
Nordens herta vårar så ljus så oskuldsfull
hon var.

Kära dotter min då tyckte som där satte
en fågel ivrid vattnets bryn, din kind
är vit, som då stormar hårt där ute
kom ilo han kommer ilsk för ändå

din lyra hänger nu på tvenne stränger
din mysten tiennar och din fågel dör
för tjöd din stämma kring fält och ängar
tjung än du harpa mig att sjunga för.

Men dottern tog och vinkade med handen
Förlåt jag kan ej komma moder kär
Men när som följan minnet har mot
stranden. Då finner du mig icke mera här

Och har jag drömde samma natt han fann
att jag med honom på hans fartyg stod
Som från Norden dagen lång har vänt
och bak en molnvägg solen tjunk i blod.

Han dök mig tio sin bröst på tvenne stora stenar
på mina kinder fast, minnen log
Då fick jag se små vita fåglar flöga
likt andevåsen över skeppets tog

De följa mig utöver havets bölja
Vid goda andar sända utav gud.

Och då jag själv sänkts ned i gravens
gömma Jag sänder en av dem med bud
till dig
Men du må veta när min tid är liden
Förlåt min älskade och gråt ej mer
Kur våra öden vävda här i tiden
Vi mötas dö i himmelen till sist

Han kysste mig och knappt var kyssen
brunden, På mina läppar jämn min
dröm var slut. Min dröm i morgondimmans
like försvunnen. Och jag stod ensam liksom
förut.
Men vårens dar och sommarens förvem-
nit och då blev hört bland nordens fjäll
Blodröda skyar uti västern brinna, Och
basun ljudade på spelens hall.

Hur skövlad var ej nordens fägring vorden
Och blommor ryckta bort av västens vind
I vita flockar snön föll över jorden
Men ännu vintars barfrusting fanns kvar.

Han grät ej mer han sänd med tårfuret
öga Vid morgonvinden på sin älskings
grav Den yttre världen brydde henne föga
Vad visste hon väl nu för glädje av.

"H. M. Manligheten" den 11/9.

Sångaren på vandring.

Jag hunger likt en gam i luften det
gör mig kanske ingen skam, Men jag
är fri som sommarvinden, Och skändligt
är mitt sinne glatt Jag låter ingen tvinga
mig trycka Jag finner dagen alltid lång
Ty mitt förnät är min största lycka
Min hela rikedom är min sång.

I guld och prakt den rike prålar, men
det är mig till föga men Mitt guld
är morgonsolens strålar. Mitt silver.
månens klara sken, Den rike sker gult.

må tvinga. Jag vill ej fängslas uti tvång
Jag dy hans tvång aktar ringa. Min hela
rikdom är min sång. ~~O. om jag hade kraft~~

O, om jag hade kraft dig tycka du vackra
barn med ögon blå. Men strax vill du ha
band och smycke, och vill i granna kläder
gå. Jag därför hellre fri vill vara än lyda
dina bojors tvång. Jag löter därför torger
fara. Min hela rikdom är min sång.

Jag hellre tjänt min sång i skogen, min
tröst vore trogen stod jag stum. Jag med natu-
ren är förtrogen och tiden ej i praktens rum.
Låt massan prisa hovets glitter och tjän
gunsten stå på tjänst. Jag hellre lyss
till fågelns kvitter, min hela rikdom är
min sång.

Kärlek, vin och sång.

O, jag drömde om lycka och kärlek en gång
och hur ljuvlig den drömmen den var.
Men den flög bort likt en fjäril över tider-
nas hav. Nu allenast jag minnet har kvar
Men det minnet det gömmes i djupaste
bröst lik en pärla i havsvågen djupt
men bland sorger och kval ligger vemodig
tröst i att viska den älskades namn.

2/
Nu är bräddad pokal och av druvornas saft
vill jag dricka för glädje på nytt och ur
skummande dryck hämta mod, hämta kraft
för den sällhet som från mig har flytt.
Ty i vin ligger styrka mot torger och tid
ligger kraft ligger mod och behag, och de
klåder i purpur en bortrunnen tid och
strålglans åt kommande dag.

3/
Och jag minnes ännu och jag minnes
så väl hur i barndomens dagar jag sjöng

Och jag hörde en ton som låg om på min
själ med sin rena sin klarliga klang
O, jag drömde hörde en ton och hur säll-
sam så ock och hur klarlig och innerlig
sam, att jag aldrig hur livet än skaffat
sin lek, här i tiden förglömma den kan.

Ty

Denna klädda min tanke i tonernas
skrud och gav kärlekens hus harmoni
Ty att sorg flyger fjärran vid sångarens
ljud och den bistar sus sinne förlät. Och
framtiden ter sig så blid och så ljus
o, vid vi sucka och klagar jag än
när min ande lyfts högt från det
tungande grus får jag skåda min
älskling igen.

Renens lov.

Stån nu fram i källarns salar.
av en dunkel gröna färg, klarligt glän-

sande pokalen fylld av ädla druvans mog
ty blod ruvin vill jag dricka, nöjd och
glad i samma stund, då möt dess
fjärlor blicka från pokalens vid rund.

Under Spaniens sol kärnbrända
färgar druvan mera röd, låt champa-
nicens eldflod tända i vårt bröst
passionens glöd, ty det ruska vin ej
rusar sans och måtta bor däri, men
vårt sinne mitt det tjusar lika en
älskogs melodi.

I min ungdoms frejd och gamman som
i mannaåldern än, detta vin det band
mig samman med så mången trofast
vän. Därför när min födelsestund naskas
och min kropp blir lagd i skrin, av en
droppe låt mig valkas av det ädla ranka
ben.

13

En kvinnas klagan.

Såg minns du när solen den lyste
så glatt och jorden var full utav fågelsång. Du bad mig att bliva din brud
och min skatt. Och viste mig framtidens
fägring, men då i mitt sinne en blomma sprang upp, den blommans var
kärlek den bladknopp. Du lovade skydda
den blommans.

Hur både du ditt löfte, säg lever den
än, den blommans så framtida fager.
Ack, nej hon är död, du har svikit din
vän. Dock sorglös i världen du drager
att blommorna plocka vad gör det
väl säg, om en liten blomma för-
trampts på din väg, det finns ju så
många i världen.

H. M. Manligheten den 12/9.

14

Ungdomsblommans.

O du min vän som står i blommans
fägring, likt som en ros som nyss, som
nyss utsprungen är, tag mot en rad
som sändes av en syngling, vars namn
för dig ej något har.

2)
Vad har jag gjort vad har jag mot dig
brutit, som nu så hårt skall straffas
utav dig. I gravens ro jag önskar vara
sluten, ty endast där finns ro och frid
för mig.

3)
Jag skulle glömma dig om möjligt
vore, men detta står fullt i min
makt, om du än så tim världens ända
jore, jag glömmer aldrig dig min dyra
skatt.

4)
Men ett jag ber var alltid huld och
trogen, ty det är nog att du har vunnit.

mig. Den dag kan komma då du och blir mogen, och står med sorg och skam i livet kvar.

Blir du förförd av denna usla ära blir du förförd av detta tomma guld. Det hjälper ej, jag vill dig detta lära, du ej därmed betala kan din skuld.

Om du en gång vill valkas till min gömma, du frågar sakta vem som vilar där. Ja det är hon som aldrig kunnat glömma och som i livet hade dig så kär.

Visst är du hård, men då skall hjärtat bista bevaka dig som är på kant och hård. Farväl min trogne vän det är det sista. Det sista ord ifrån din trogne slav.

Blir min så är världen min.

Jag vandrar som i drömmar kan
mot paradiset tyr jag nu, där vänter
mig en ängel vän den ängla älskade
är du, O dina silvermåne stilla
sjung du trast och drilla. Tusa gärna
vind som låter. Låta vågor flyg med
strömmen. Men ack förstå drömmen
dig min älskling ser jag åter.

Ack stråla du min sol och bliv
skänk lindring åt min kvalda sinne
Jag längtar till din kärlek
Blir min så är världen min

Fast tanken över molnet flyr, där
nattens stjärnor tindrar matt, Bloss dig
jag ser ~~min dyra skatt~~ vart hän jag flyr
jag tänker på dig dag och natt. Bort
från dig på kärlekens vingar kan jag
jag mig svinga, allting genom dig
blir givet. Ty min tanke är du vänd

Du mitt allt på jorden Du är lyckan
du är livet –
Ack stråla du min sol och
bränn skänk lindring åt mitt
kvalda sinne Jag längtar till din
kärlek, Bliv min så är värl –
den min –

Tänk i kvällen

När i kvällen o min älskling solen sänkt
sin stöja ner och de dystra tankar ila Guds-
löst över skog och hed, När blott vindens sus
i skogen stör den stilla nattens frid, älskar
du mig nu som fordom, som uti min
barndoms dar.

Tänk i kvällen o min älskling då jag
första gång dig såg då jag tyckte hela världen
ljus och skön framför mig låg då jag dröm-
de blott om lyckan, lyckan att få äga dig

Men du lekte med mitt hjärta, därför skild
jag från dig.

Skall jag sörja att han glömde trohets-
eden han mig gav, att den lyckan som
jag drömde, bäddats ner i svekets grav
Ej han mig ej mera dårar, kärleksruset
är förbi, Bort med smärtan dystra låren
Gråt mitt välspråk nu skall bli.

Tänk i kvällen o min älskling ej med-
bitterhet på mig, fast jag gick min väg
i tystnet, längtande på ensam mig
Min du kunde ju ej bliva, hjärtat måste
offra sig, därför bäst att på vi skiljas
bäst för mig, och bäst för dig.

H. M. Mauligheten den 5-

En åsknatt vid Trollhättan

Hau:
Åskan dånar vilt och fallet syter
Liki ett lejon uti dödens kval
Och ur molnen breda blixtar bryter
O, vart skall jag fly jag har ej val
Hur jör järlig synes ej höga Norden
den för mig du målat har på skön
Var för övergav jag södra jorden
Skall nu fasan bli min kärleks lön

Hau: Trukta ej älskade upphör att klaga
se dig omkring i den nordiska sagan
som du med tjusning har lyssnat uppå
se hur blixtarna dubba tillsammans
se hur de valdiga vågor vid flammar
se hur bergen som fjällar nu stå

Hau: O, skönt det är i södrens lunder
med den glada näktergalens sång
Är man glad hör Nordens fjälldunder.

Med dess hemska men storslagna sång
Ny men se hur himlen står i lågor
Båden böja sig mot bergets spets
Och hur brottas ej de vilda vågor
Tvolen tjuta i en mäklig spets

Hau: Nej det är strömkarlu som stämmer
sin harpa, se hur han sitter på klippan
den skarpa, blickande ned i den eviga
våg, lyssna till sången om bragdernas
dåder, sådana ljud du ej hörde i söder
lyssna till sången som skänker oss mod.

Hau. Nej jag hör ej dina strömkarls harmar
Jag blev dövad utav knallen nyss
Slut mig älskade i dina armar
Låt mig glömma larmet vilt och kyss
Låt mig skåda tjuvt vid fallens
sången, lyst av bilden stava bröllops-
blus. Vad jag sagt om Norden för mig
anger, Kom en högre makt behydde oss

Han: Kärleken segrar över ängslan och
fasa, min älskade maka låt stor-
marna rasa, aldrig de dela vårt
sälla förbund. Men i Tjäns åskornas
blixtar och dunder, drömma vi oss
till stalens hunder, hjärta mot hjär-
ta och mun emot mun.

Tjungby Horn.

Och riddaren red genom grönskande lund
för att kärastens boning uppnå
då ransade han uti aftonens stund
Tjära skogsmyrsten framför sig då
Hon stod där den stolta i skruket och prakt
med sitt glänsande lockiga hår
och ägde som gäntst av kärlekens makt
och en mun som förförande log.

Var hälsad du tappre hon täspade ömt
och guldhornet hon riddaren bjöd
Drick kärleken till och när hornet du tömt
Till då av och träd dansen med mig
Jag bjuder dig kärlek och glödande vin
och det äldriga skummande mjöd
Jag bjuder dig guld av förgyllande skin
Till nu av och träd dansen med mig.

Men riddaren sporrar sin gångare god
och flyr bort med det gyllende horn
Till Tjungby det bär över heden med mod
men av Tjungeldar spånas hans väg
Då rider han in på det nyplöjda fält
i vars fåror han kors tecknet gör
Men trollen på heden de skria ta gällt
giv oss åter bort rövade horn

Så kom han till Tjungby sin älskades
slott och följe med för sin älskade bud
omtalar för henne hur hornet han fått
och bedyrar sin trohet och dör-

Barnets Bön

Pappa vi äro så allena, sedan mamma gick till Gud. Men hon kommer nog tillbaka om vi sända hamne bud. Jag vill bedja mamma komma hem till oss igen. Hjälp mig upp till telefonen. "Hör nu ringer jag. Fröken gif mig himlens nummer. Har du mig förstått, Mamma bor däruppe, ser du i ett stärnestoll. Tänk hur glad hon bliver när hon hör att det är jag Mamma vi äro så allena pappa min och jag.

Fröken på centralen lyssnar leende åt barnets bön, leende fast tåren väter kinden varma kind i hön. Slackare blev jag vill kringa mammas lilla flicka tröst. Och i telefonen klang en mild och vänlig röst. Här är mamma, nu min egen kära lilla vän. Snart jag vill till dig och pappa komma hem igen. Mamma kyss din lilla flicka, kysser mig nu tag. Mamma vi skall bli så glada pappa min och jag.

Kinderflickan

Vad är det som sårar och sargar mitt hjärta, vad är det för kval som så tynger mitt bröst. För var jag så glad ja där fanns ingen emellan, där fanns ingen sorger jag finner ej trött. Vad sällan nå så jag ej mera den samma, jag gjorde ju aldrig en menlig misstag mån. Jag älskade blott en förtvivlade flamma, som tärnar i mitt nu och min framtid som förr.

Jag var på ett bam från den kärliga Födern,
där kärleken skapas av Kvinnodens blod,
där hoppet och livet på ögonblicket glöder,
vid skuggan av palmer min vagga kan stod.
Då kom han densamme, som smekte, mitt hjärta
med barnafull själ jag åt honom mig gav.
Han är skade eder, som vill mitt minne,
står kan likt en vård uppå nybäddad grav.

Huvuden var han icke den bleke från Norden
med ögon så blå och locken av guld.
Han är skade eder som falska var orden,
han svor vid sin Gudom sin trohet kanske,
Och flickan från Hindo han trodde kanseder,
han såg på ej annan sin låg vid hans själ.
men nu är förbi både tro, hopp och tveder,
allt glädje försvunnen jämt o, farväl.

Förskjutet mitt hjärta nu blöder
förskjutet av honom, som älskat jag kan.
Förskjuten av fader och möder och bröder.
Ej världen för mig någon fristad nu kan.

Då flyr jag tillbaka, till Ganges jag ilar,
jag finner ej stunda min grav där jag får.
Hur skönt är det ej att dö under palmer,
vid skuggande palmer min gravkulle står.

K. H. Kanligheten 14 sept 1914.
Fritjof.

Ett sjömans farväl.

O, farväl Sveriges dalar och fjäll
O, farväl, o, farväl, o, farväl
Nu jag lämna skall mitt mitt kära
Där jag är född, far ut på sjön
För att förtjäna mitt bröd.

O, farväl föräldrar, sysken så kära,
Ni skall aldrig mera sörja för mitt väl.
Kalla vågornas virvlar över dömen,
Skums att täcken fallit på min kista.

O, farväl, Du min älskade vän,
Herren giver dig en annan igen.
En som ditt hjärta är värdigt till att få,
Jag skall aldrig mer i vägen för dig gå.

Jag ber ut på det stormande hav
Kanske där jag finna skall min grav.
Den skall ej prydas av blommorna de små,
Ej mitt namn skall på gravens kulle stå.

H. H. Vaxholmsleden 14/9 1914

Vitsippa

Sol, o, Mio!

Nu tanken dar över land och vatten
Till hjärtevännen uti stjärnornatten
Då väckas känslor, som i bröstet vilar
Då inspe kypar älskat namn
Och kunn skön känns ej den drömmen,

Som kjuvar sinnet med känslors stråm
Ack låt mig drömmas kvar
Av kunne är drömmer allt jag tror.

När stjärnor tindra i den stilla natten
Och månen sänker sin sitt aftonglimmer
Då tiu dikt fönster plär jag opta ila
När stjärnor tindra i den stilla natten.
Dock när jag dyrker dess stråle klar,
Som mot mig vänder de ögonpar
Den stråle kun mig vänder så kun så klar
Från ögonpar.

H. H. Vaxholmsleden
19 14/9 14

Vitsippa

La - Palma.

Den dig då jag kyste mitt kärn mot den friska sjön
Jag vaka o bad o nordan för mig in kön.
Och där uppå stranden så ensam jag stina mig, med tår

I sitt öga hon mig till avsked gav.
När jag på sjön den ljusa, klara kväll,
Flyger en snöhvit duva, hem till mitt fjäll.
Då mot mitt fönsterruta min själ det är,
Som för en stund sig vila i famn då får
Raska stjärnan halla, uppå havet det blå
Där ensamen susar och vågvallet brusar,
Sorgerna dit ej nå.

Men skulle följan mig föra så sakta tillbaka
Till en i kåta som älskar mig. Då vill
jag ofanna hos mor och dig, de andra
må fara på väg förutan mig.
Nina sad höjden av lycka, då du min brud
Då skall min mor dig smycka vid klockors ljud
Då skall vi sjunga och dansa i lätt slag
Och tamburinen klinga till ljusan dag.
Raska stjärnan halla - - -

Som vart hem vi vänt vårt syn det tvenne ät fjär
På stranden jag ser min moder på ensam gård
Sina, ser, är du, ack snart, hon står dock stum

och tröstlöst hon pekar bort mot de öde ström
Vi under nygrävd kulla hon slumrar nu
Nina den vita duvan det var då du.
Ljungman din vakt är inne, och uppvaxna
Pria min Gud mitt sinne en dröm det var
Raska stjärnan halla - - -

Sankta Lucia.

Månen i hamns bad nu speglar kinden
Ljuvad är vågen, gymsamån vinden
Kom i min snabba båt.
Kom Reamia, Sankta Lucia Sankta Lucia.

Hän över bölja blå glittrande klara
Följ mig min älskling kom båt oss föra
Långt bort till fjärran ön, som fåglar få
Sankta Lucia, Sankta Lucia.

Ljuva Neapel, högt prisad vorden
Spånat bland städer på hela jorden.
Ljungus och glädjens barn, kom Roxania
Sankta Lucia, Sankta Lucia.

K. H. Hantigheten 14/9 1914.

F. Munk

Dalkullan.

I lugande kölja stå rågfält och ärt
Och vågorna speglа kring krusiga sjön
På Lekebergsåsen går korna i bete
Och svalorna ringla och skällorna pingla
I höjden där molntappar segla så snällt.
Fra la la lej, då tänker jag på dej
- - - - - - - - - -

Fiolen får hänga på väggen och sänta
Tills lördag av kvällen skall stråklaglen gno.
Då går jag till dans med en skrållande jänta
Så kvarnbäcken brusar och furorna susar
Då träde vi dansen på Lekbergs bro -
Fra la, la - - -

Fiolen har tystnat och slutad är dansen
En sommarljum Juninatt vandra vi glatt
Och fjärilarna stråla i stjärnklara glansen
O ögonen glittra och läpparna kvittra
Vi räkas väl åter på lördag godnatt.
Fra la, la, la - - - - - - - -

Balens Drottning.

Med lågande kinder hon hastar
Ur vaken som nyss tagit slut
En kappa kring axlarna kastar
Och skyndar i parken ut
Bakom henne tonerna klinga
Klart skimrar salongen av ljus
Där dansa de flingor på flinga
Och dopp hörés vin darnas brus.

Vi flydde hon bort från de andra
Då balsalens drottning hon var
Vi skulle hon ensam så vandra
För även hon lämnar ej svar
Bland hoppande drivor hon finner
Sin väg ali dunklei ändå
Tills horta i parken hon finner
En undangömd ensam berså.

Där står ju en björk som hon känner
Sin trädei hon klär sig fram
Och på annan som fjedermet bränner
Han vilar en stund mot den stam
Två grödande käppar hon trycker
Mot isiga barken och ler
Ett namn hons tycks skåya i barken
Vid snöglansens månklara sken.

Tubadurens dödssång.

Vem sjöng jag för, Hon vari skilda länder
Den samma alltid lika huld och ljuv
För henne sjöng jag vid Salermos stränder
Om henne än vid brunten av Vesuv.
Jag lärde brunnens namn av näcklergalen
Ur alpens eko ute i Schweizerdalen
Den minsta lilla Rosorett vid Tivoli
Men allt det är ju nu förbi —

Vem dör jag för, Min grav är bäddad redan
Hälsten blommor, och med hälsten snö.
Den kyler såren och den lindrar svedan
Med lugn som svanen, vill i sång jag dö
Vint är förvåt det svåraste av ordet
Men mycket skönt finns likväl kanske jorden
O, skönaste mig tycker blommarn likväl ej
Men allt det är ju nu förbi.

Vem bad jag för, jag älskade en blomma.
En smäg hon gifte i min hjärta då.

Den suger blodet ädrorna bli tomma
Och blommans ler, ormen ormen ler också
När uti länga nätters kval jag kände
Hur gipset spreds och mitt hjärta bräcke
Ja kan är graven, mörker bor däri.
Men allt är ju nu förbi.

Järnarbetaren.

Vem bär den tyngsta bördan här i världen
Om icke den som fått den hårda lott
Att bringa fram de oskattbara värden
Ja allt namn av järnarbete fått
Kanske av mannen som mot honom glöder
Där han för smältan intill ugnens brand
Kan smida kedjor åt hans egna bröder
Ja kanske bojor åt hans egen hand.

Vem bygger skepp utav kantrande pansar
Vem gör kanoner kulor och gevär
Och vem har fradgat klingor spänt och lagom

Man icke järnarbetarns hand är där
Vem smider plogen den som bälver jorden
och liar varmed skörden mejas av.
Och se på småartiklarna på bordet
Man icke järnarbetarns spår as där

Du järnslav som så många ting frambringar
Ja du som under hammarns tåkra slag
Det hårda stålet obevekligt tvingar
Till gagn för mänskligheten varje dag.
Är du väl aktad såsom du förtjänar
Ny ätta fram en lättings läppar präckt
Hänförd med ett gläpord tig förenar
Där du går fram i slitets dräkt.

Dock slikt dig bryr du arbetsman så föga
Knäcken glätts och modet spord förnär
Du har ett mål som drägar för dess öga
För detta målet smitt vid hammarns dån
Men om ett frö av lättingarnas yngel
Vill gripa om den höga slaggas skaft
Grip med den vänstra då den fräcka tyngden
Slå med den andra din med dubbel kraft.

"Wanadis" världsomseglung.

Gungande på smaragdgrön bölja
glider ställiga fregatten fram.
Tumlande delfiner honom följa
uti omuntra hoppkring skeppets stam.
Här och där en spetsgval tittar upp
följer skeppet under muntra hopp.

Vesten brinner uti gyllne vågor
Solens sjunn kör snart i djupet ned
samma sol som guldströ havets vågor
mognad åt orangen ger
samma sol som lyste nyss just natt
över nordanlanden där nu är natt.

Ja, där söder möcker här är dagen
Där är marken täckt med snö och is
Här en kryssning över vattnet drager
Smekt utav den ljumma aftonbris
Där far nordanvinden med dyster min
Här är sefyr med sin mandolin

Stolt ocean som återspeglar
Smäckert skrov med tackling i din famn
Var ej omild mot det skepp som seglar
Det är svenskt och "Wanadis" dess namn
Får det varligt fram du stolta bar
Var den vagga men blir ej dess grav.

Vid ett sunder skeppets spända trossar
Här en blygd vaderbiten tropp
Tvänne hundratal avkäcka gossar.
Blickar här mot svenska flaggan upp.
Sända härifrån till nordiskt tjäll
Sina tankar i en julekväll.

Farväl till Josefsdal.

Bort i fjärran land i söder
där orange och druvor glöder
och där mandelblomman doftar
medan näktergalen slår
Med sin silvermustasch i handen.

Går jag till de skönа landen
Men på dig jag tänker ofta
O, mitt fosterland ända, ända, ända

Härlig södens ford lär vara
stjärnorna bli där mer klara
Solen närmare till jorden,
jorden, själv ett blomsterland
När ett silver månen breder
Tyst till honom jag då beder.
Hälsa, hälsa hem till norden
där en vän mig minns ibland, ibland, ibland

Så jorvål o Nord du höga
lys i mitt för mitt öga
Dig jag måste övergiva
icke vilt, kring land och hav.
Fädrens o dör dig bevaka
kommer jag en gång tillbaka
har du ännat ej åt gröa, skänk
då mig hos dig en grav, en grav, en grav.

G. W.

Min gumma är på landet.

Han gröde i konserver var gift med fru Nilsson
Han sa: Jag kröver landluft mäste riktig slå
mig lös. Han svarade, min diva, des bort
om du så vill, men i hans hjärta sjöng
det innan hon vänt ryggen till, Min
gumma är på landet, hurra, hurra,
hurra, Han viftade från Sybrons hamn
åt ångaren och han sa, Nu gungar hon
på vågen, en härlig mån hon får, och
den som väntar mig, ska bli den
bästa på många år.

Sin vigselring han gömde en kvast som
han begrep, förlåt att jag erinrar om vissa
gamla knep. Han syntes på Alhambra i
blommande humör, och när han kom
så sjöngo alla flickorna, hör, Hans gum
ma är på landet, hurra, hurra, hurra.
Fjänis gamle Kalbas du hjuder väl i dag
Nu, sen hon därborta och hon han höger

Adieu, Han skulle bara se dig med Klara och Charlot.

Han skrev en gång i veckan när längtan kunde slog, Tre sidor först men sedan fick ett nybart ark nog. Jag gråter, när jag läser ute min ensamhet; Han satt i mumra vänners log, champagnepluskan gick. Min lustig är på landet, hurra, hurra, hurra. Waktmästaren, en fjäska till men far och kall och bra. Så reser han sig värdigt, hur härligt livet är. Min gumma skål och landets skål, må hon länge lefvas där!

En dig i knappnålsgången en junggfrus nätta skor. De ringde på och steg in vad ville de mäntio. Kanhända lustan skrivit och lett sin lycka man, att ensam junggfru skaffa; den saken kunde han. Min gumma, är på landet hurra, hurra, hurra.

Här finns en lämplig plats för dig den kan du gärna få. Att lärka påtter lega dit föstär du väl i grund. Det blir ei två, ty gumman min hon bader i Eskesund.

På fyra veckor summit kom lustan hem igen. Han stod med öppna armar kom till mitt bröst igen min söta vän. Men deras papegoja som ej fann hyfsning i Ehon tog emot sin lustgran på denna melodi: min gumma är på landet Hurra, hurra, hurra men fem tog hajet på sin mon hur var det fågeln sa Nu mannen fick en läxa men tyst han var en ed. Här gumman får sin väg hemåt skall papegojan med

Varför skall man tvinga mig att sjunga

Varför skall man tvinga mig att sjunga. Bast jag kan en liten visa jag, jag vill hellre dansa bland dem unga hela natten intill ljusen dag. Ehuru dom händer det när ingen bör mig enka sången skäller ur mitt bröst är det känslan som då så förför mig att jag vågar höja upp min röst

Om jag kunde som jag ville sjunga
O, vad toner av en klar kristall om mitt hjärta låga på min tunga. Glädes mången mången av dess toners. svall Men nu komma sången tyst och sakta Blot för mamma kon är snäll ändå och jag hör att jag väl bör mig akta att ej fler än hon får höra på

H M Månligheten
19 12/9 14

Det är på kommigasten alltihop beror

Det finns i Karlskrona många gator som ni vet och skall så bli i tid och evighet Att staden existerar och den är så stor Ja det är just på kommigasten alltihop beror

På valborgsmässodagen då är det bråkigt nog Paliser och patruller har då ett jäkla knog Ett slagsmål går av staplen folk skokar sig och glor men det är just på kommi-gasten alltihop beror.

På eld är tåg i staden på brandsignalens tjut. På knappt två minuter brandmanskapet syker ut Får brinnande livet varj gast hon knogar och gnor Ty det är just på kommi-gasten alltihop beror

I många familj det skulle gåra stort
bråfång. Om alla kommingastar flyta till
kasern ingång Jag menar alla gaster
som uti staden bor Ty det är just på
kommingasten alltihop beror

Och tänk alla krogar som uti staden är
som går att kommingasten är så populär
att bespon existerar kanhända ingen tror
men det är just på kommingasten alltihop
beror

Tror ni att alla flickor skulle skaffa sig
en man om ingen endo kommingast det
finnes nypå land och tänk så många
ringmå som ett du pe blir mor Ja det
är just på kommingasten alltihop beror

Om flotton skulle flytto en dag från
Saker vik Då stängde varje köpman
helt säkert sin bod Att Johonsson skemaker
får sälja sina skor Ja det är just på

kommingasten alltihop beror

I flygmaskin man fått en kangkarens
och havets flottor är snart en saga blott
När luftskeppsflotten glider i rymden
så stor då är det just på luftmotoren
alltihop beror.

H. M. Manlighelen
19/6 14

Kärlekvisa

Det var en afton när ekorren ven
och vinterkylan låg på varje gren
När bönnna vinnat var fågel flyttt
Och martens grönskar i snön förbytt.

Nu är det midnatt jag är ålen
Min lampa slocknat för längesen
Med Tår i ögat och bruten röst
Det namn jag viskar förutom Fröst.

En blick mot himlen jag höjde då

Wad den var klar natt den var blå
Många tusen stjärner jag tindra såg
Som lyser seglaren på mörk blå väg.

Så vill jag lik som en stjärna där
Ett ljus som natten för seglaren
Så vill jag följa min älsklings spår
Och bli hans stjärna vart hän han går.

För att omkring oss är mörkt och kallt
Då vill för honom jag vara alt
För stormen sopar var klemma sen
Vår kärlek trotsar förgängelsen.

Får väl min älskling ha god och nåll
Mycket lifvets lyckta till sena kvåll
Men glöm ej vännen som vill dig väl
Evad dig händer förnöjt förnöjt.

H. Ah. Almlöfsberg
den 27/10 1914
A Persson.

Fiskaren

På natstig strand vid svall och bölja
Min gamla fyrbåt ensig står
Dess fot dess vissa vågen nöja
Och stormen mot dess mot sitter står.

Fart åskan gungar stormen flyter
Jag stumsar tungt i halmtäkt skyar
Ty aftonbönen inneslutet mig i den
eviges beskydd Och fågar soken berg
och dagen.

Jag skyndar ut på vägtös stig
Jag flyger åfver bölgans salar
Där döden ligger under mig
Hur ofta Fadren sökt för vill min fara
Då natten kom med den.

Då säg jag upp till gud och stilla
Hans stjärna åter lyst mig hem
Mit mål min ska och min hya

Åra Är vad af lyckan mig beskär.

Några dråpar jag fattigbetens bröja
I ensamt syndens tårt han är
Och när den natt sin vinge skakar
Där ingen måne för sin rund.

Jag bärgar segen Fryyd och vatten
Vid hospets sackra ankargrund.

H. M. Manig heten den 27/10 1913
Ben Edbren 92 21/3 13 Persson

Medborgarsång

Så sant som att vi äga ett fädernes
land. Vi ärfva det alla lika
Med samma rätt och med samma band.
Det är oss för fattiga och rika.

Och därför vilja vi rösta rätt
Som för ibland skölder och bägar
Men icke vägas i krämares mått
Likt penningpåsar på vågar.

Vi stridde gemensamt för härd och hem
Då våra knektar för brändes
Ej herrarna ensamma svärdet grep
Då varmarden värkösten fände.

Ej herrarna ensamma gå svärdet grep
Utan och så herrarnas drängar
Det är sann det är fäderne
Sveriges barn.

Att medborgarrätt heter pengar
Det är sann att sitta som riksdagsmän
Och stämpsel åt andra vägra
Och kasta stenar på egen part.

Och tala sitt om att spara
Vi kräfvas att blöda för egen dalk

Samt hjärtat från huvudet själva
Vi vilja blifva ett enda folk
Vi är och får blir vad vi vilja.

Stockholm den 28/10 1914
Anton Person

Två Gyllne ögon

Två Gyllne ögon en rosendemun
Mig lyska ge var dag och stund
De ögon strålar mitt hjärta till bön
Din mun dina ögon du själv är min.

En ens jag dig i en himmelsrån
Som du en kvinna skön och ön
Din skönhets like dem får knappt
mit sin ofta själfvande fantasi
en skyes mig ger.

Två Gyllne ögon. etc.

Den gylne ring jag giver dig i dag
Ett emyeke skönt barbar dag
Din fängslar mig och dig får evighet
Blott du blott du din kärlek ger.

Två Gyllne ögon. etc

Om och af vägen jag fares öfver
Från Bort till fjärrans länders kust
Hemmåt står då ständs min lust
Skyes mit hjärta likt vinterns
is och snö Då strall det åter
gladje bli Hos min fagraste må

Ja å fjorvål ja å fjorvål
O, säll mig två förgätt ej mig.

Stockholm den 28/10
A. Person.

Natmarschen.

Framåt marsch gå på, högen omsäder
Jag så bekymrade mörkt i natt går det
samma, ja men, men var är vi,
vi i gränd, vet Fe fan vad jag
säger för en natt, vem är det,
svara, svara straxe, verda, hvar
för djäfvlen hem och hvar
så sent, i så fallet, hur så
det är spunsen åhå, ber om
ursäkt var ej illa ment.

Arm i arm, framåt skurs i
vinglig skick, jag var dum som
ät, kände mycket godt, det var
hem till Eriksgatan så mörkt
och dimmig kall och våt
samma steg tack Fe så nu
går det ju akta kanten dig,
håll dig kanten dig djofvlig plötsligt
i smutsen, ligger nu båd du och

jag. Ja så går det till med att
värdig förd, hur man är ballenserar
så bär det om kull, och till ringsmens
gevär från balongens höjd, är ett
krigsspråg, min bror som man vet är
fel det är märks värdigt dock
vad man talar rätt, och hur svårt
det kan tar sig att komma ur,
ja den tyngdlagen får har på
alla sätt, får att rätt genera vår
arma krigare, här de brandvaktens
ögon, där på den brandstan,
nå den hjälpen den kom som från
skyn, de skall på dig en syn som
till evärtän går, om de talar oss
ur ~~dijn~~, dyn, hederskär
dag ett fog mick en natt så där,
här din bekäning blir stor om den
den, de är lyckligt ändå för de vet
var det bär de har stadgade sanssade ben.

Stockholm den 27/11 1914

A. Bruce

Sjömansstig.

I

Jag som många andra på havet
seglat må lugnt bort ifrån min
flicka, på Oceans den blå
Bland främmande nationer
jag söka skall mitt bröd.
Ingen utan några vänner som hästa
i min nöd

II

I sällskap får jag vara bland.
Engelsmännen här

Helge [redacted]

Jagarevisan.

När maskinens dova sus
Och rattens porlande brus,
När jagarna ilar på havet omkring
Och spårna kring fienden pin pinn
Hallå vad liar vi väl där
Fintligt slagskepp det är
Gör genast klart vår tub och torped
Sassen på vid kanonerna med.
Och vi älskar den starka vibrationen
När dieselmen tio anfall pevar
Fart av stålkastarljusen skarkt omgjutas
Och starkt beskjutas vi störta fram.

Anfallet är över men vi rätt besvär
Se där synga torpedbåtar små
Dess anfall måste vi genast avslå.
Telegrafen på högsta fart,
Gören åtir allting klart
En salva brakar av skarpa skott
Och dödens blir fiendens lott.

Å, vi älska den starka vibrationen
Så kunna fienden flyr för våra kulor
De leda till segrar där vi gå fram.

När dagen åter gryr
Från hammen vi åter flytt
Mot blånande hav styra framåt
Tusental kolonn på väl jagarstråt.
Väl nära vi av vår hamn
Och bekände kvinnors famn
Vår största fröjd vi känna äro
När vi med våra jagare gå.
Å, vi älska den starka vibrationen
När divisionen till anfall kusar
Med maskinen i takt med hjärtat klappar
Hej jagarekapprar full fart framåt.

När vi skjutit vårt sista skott
Och kroken i hotluren gått
Till nya bedrifter stå åter vår lust
I land det gäller att kämpa en dust
Genom blick vi upat så varmt

Tändes kärlek lågande varm
Och kvinnorna kyssas i härlig takt
I härlig jagarefart.
Å, vi älska den starka vibrationen
När divisionen till anfall kusar
Jagarekapprar vila övervinna
Stor varje kvinna, hej vad det går framåt.

H. M. Manligheten 8/9 1914

Bröllopps-marsch.

Hästar prunka, hjältar klinga,
Fästet sammas, leenden stråla
Myrtenklädd mer blek som döden
Blek som gravens vålnad går.

En kan älskar den får kon ej
En kan hatar sorgen störst

Han skall vara hennes maka
Honom händen sin hon ger.

Lova honom evigt älska
Varför skall hon ljuga då
Varför skall så många säga
Det som hjärtat ej förstår.

Tro och svär de ha så vårt
Löpen har hon snart sagt ut
Ögondiamanter hos en ängel
Som ej funnits där förut.

Dansen går i yra virvlar
Varje kind i blomma står
Bunden hon är lik som djuren
Otämdt i förtidig vår.

Men då tröttar första ansträngning
Bjuder henne upp till dans
Då på livets kvällar hunno
Rosens fägring, blixtens glans.

Denna gången är den sista
Länder jag henne uti armen
Våra hjärtan snart skiljas
Fast vår kärlek är så varm.

Dansen slutar, händer brytes
Opp djupt i öga ser
Läppar emot läppar brunno
Tårar jäs ej hända mer.

Vår och sommar är förgångna
Höstens löpar gula blad
Så de löpa förbeklädda
Hennes i de dödas stad.

Där är en med friska rosor
Brunden flyttat hon dit nyss
Livets läppar äro kalla
Ljus och varm är dödens kyss.

H. M. Stadigården 29/9 19

Alprosen.

Högt på alpens högsta bergs spira
Ditt ingen mänsklig fot kan nå
Syns alprosen sina kumna stänglar vira
In i bergets högst belägna vrå.

Men i dalen växte upp en blomma
Lika skön som alpens ros.
Och många friare till henne komma
Ty alla ville äga alpens fagra ros.

Den blomma var en ungbehaglig fästa
Emsam dotter till den pike Konrad Storm
Med henne följde ingen lycklig stjärna
Ty högmod eller hennes tjärta bor.

Ack, blomman sucka ofta
Den som finge äga ej en skuld
Finge känna huru skönt ni äfta
Och tryka blott en kyss på eder mun.

På hon tänkte, när en yngling sade
Emly, säg vill du bli min brud
Då allt mitt guld jag för dig neder lade
Och kläddes dig i alpens blomstrikrud.

Ej, hon sade, ingens brud jag blir
Förr han mig ett löfte ger
Det är att han mig en alpros gifver
Ej enda blott jag fordrar icke mer.

Kunn, har du mod att göra detta
Då skall du för evigt bli min brud
Kunns hand dig uppå bergt fira skall
Tillbaka, o Gud, blott han lyckas kunn.

Han nu går mot alpens högsta höjder
Och Emly skyndar glad till tröst
För att njuta dansens yra fröjder
Medan älskare vandrar ensut skyr.

Kunn klättrade på bergets klippa
Tills han kom där blomman växte rätt

Hans unga handtag var en bruten klippa
Och på en liten stödde han sin fot.

Ack, Emily, om han jag dina blommor
Hon vad är det, en alpros vit som snö
Emily sakta säutar, snart jag kommer
Min Gud jag faller lät mig icke dö.

Så han ropar då han störtar neder
Hisnligt djupt från alpens högsta topp
I dalen ligga blott hans kläder
Och hans nyslipt sönderslagna kropp.

Och Emily om henne från gillet
och väg den döde där han sträckt ut
Hon Gud jag har min förspillet
Livet för den, som jag älskade.

Och hennes fader även kom till stället
Men döden då förnut dem både två
Den hela byn med henne täcke fällde
Till brudpar döden gjorde dem nu två.

Länge pennan ej förmår att rita
Omedelbart kvinnosyn och mod
Alpens rosor äro ej mycket vita
De blivit färgade av deras blod.

H. M. Mauligheten" 8/9 1914
E Blomk.

Skördeflickan.

Hon växte i torpet i rusande ung
Vad liljorna drömde, hon visste det nog
Hon visste vad fågeln i lundarna kvad.
Och jämt var hon vaken och glad.

Och även de gingo, en fästman hon fick
Han lyfte på otalt i sitt knipiska skick
Hon dröjde ej länge, hon dröjde ej alls
Att lemna för mans hals.

De skulle ha gift sig men fienden tog slut
Skot tsaren av Ryssland, dog kommen ut
Med Gustaf den tredje dog gossen ästad.
Och ljunt var han sorgfri och glad.

En dag när på åkern de skylarna lärd.
Då kom där ett kud ifrån främmande land.
Bärt visan om Fäbel bland tärnorna Göd
Då sades det att gossen var död.

Han stod där så röd ibland vaggande ax.
Hur dog han hon frågade darrande stav
Han väjde sig mandigt bland kulornas kvid
Då blev hon så sorgfri och glad.

Och sedan bland skylar på grönskande äng
I systrar hon sade min lyndiga sång
Hur skönt att på stumma med ringen i tid
I skördarnas gyllene tid.

Hon lade sig genast och slumrar gott
Så bädden hon bars ut i stugan så blått
Hon låg uti kisten som visnade örk
Att aldrig sägs vackrare skörd.

H. M. Hauglinden 25 sept -14.

Ett hem.

Vad finns väl högst på denna jord ändå
Om ej att hem en enda liten vrå
Där ifrån livets ström de finner hamn
I moders armar eller systrars famn.

Var du som gosse riktigt trätt dig lekt
Hur givet det känns att tio finns bli mickt
Få slumra ru din aftonbön du sagt
Och kära händer täckt kring dig lagt.

Och när en kvällen hem du kommer trätt
Se du om dagen kalla hjärtan mätt
Hur stå din väning enga glädje skenlt

Och ingen annan syssla så godnatt.

I mörka stunder när din andr höjs
Till himlens stjärnor dina blicker höjs
Är av dem klarast skall i natten slå
Det är mitt barndomshem som viskar då.

Och sen en gång när du har blivit man
Och du för sorgen tvivlat av ej famn
Den sången i ditt öra gick igen
I vilken mamma en gång höpt sin vän.

Men hård är kampen ensam kämpar du
Ej någon delar dina sorger nu
Ej mera någon liten kärnlig hand
Från pannan svalkat strykes bort ibland.

Ett hem, ett hem det är mitt drömda mål
Det giver andra tuka, ilja stål
Ett hem, en famn där man får vila ut
Från stormarna när nödens dag är slut.

H. M. Mandelgren 1879 ugn

Drinkaren och hans son.

Bredvid sin häst i gräsen
En gosse sytes stå
Han strök sin vän på länden
De frös båd två
Ty dagens gyllne pilar
Ej värmde luften mer
Med kvällens kalla ilar
Ett snöslask tyst föll ned.

Med lass de kommit redan
På morgonen till stan
Och där de stått alltsedan
På öppna redgårds plan
Ty hästens grymme herre
Som just var gossens far
Till krogen gått dessvärre
Och dröjde ännu kvar.

Jag
De säger på varandra
Det var som hästen sagt

Du som är fri må vandra
Och se vad som kan bragt
Vår kung att förgäta
Att vi stå båda här
Och intet kan att äta
Fast hungrn oss förtär.

Och gossen lydde trogen
Den stumma vännens blick
Och vänande till krogen
Att söka far han gick.
Förskräckt han syntes gläntа
Så dörren kom sig jar
Ty hemma de oss väntа
Och märket satt oss tar.

Stäng dörren pojke genast
Rät fadern pusig sin
Jag går mig själv allenast
Se efter hästen min
Jag svarar själv för risken
Och Gälle kan mig få

Traktering vän pisken
Så det skall vandra gå.

Med sorg i sena stunden
Gick gossen åter ned
Till hästen som stod bunden
Och fräs och svalt och led.
Till skarpa nordanvinden
Sprang vinden hastigt om
Och sänk ur himlens skyar
Ty stora massor kom.

Åsnn en gång till krogen
Gick gossen. Kom sig jar
Ty annars genom skogen
Sig hästen aldrig tar
Han fryser så han skakar
Och utan hö han står
Och hemma pramma vakar
Och undrar hur det går.

Följ grossen sade alla
Som sutto inne sen.
Vad lysten sig befalla
Tyst bonde vad vill du
Du är ju ömklastad.
Men svart tog grälet slut
Och grossens far blev kastad
Blind gatans diur ut.

Just grossen hemm hjälpte
På benen strax framåt
På nytt den duelsken stjälpte
Det sagen synlig stått.
Det kan justis förresten
Hem gången tog sig ut.
Till genomfrusna kisten
De kommo och tio slut.

Nu vändes sjunets boden
Nä dinkarn tömmen fick
Och under slog och eden
Det stått vägen gick.

Svart pinglet över klockan
Som under vingan satt
Förlorat i dimman
Ett dån kulna natt.

Och snö i diur och yrde
Och kölden grep var lem
Man vet ej hur de styrde
De kommo aldrig fram.
Man tror att fadren stjälpte.
I diran, när hans son
Ur diran hemm hjälpte
Sprang kisten din från.

Alldeg nät dagen
Sin gryning oystes stå
De gingo hela dagen
Att söka lik i snö.
Men först när stjärneblossen
Om kvällen lyst sin brand.
De funna liken. Gossen
Höll tröget faderns hand.

Och längre in i skogen
Den stackars hästen stod
I sidan ännu trogen
Med kallt och isat blod
Hans stela ögon lyste
Så skarpt i månens sken
Att starka karlar kyste
I både själ och ben.

Det var som hämnden lyste
Sin eld i dess blod
Och uti dödens sköte
Ur dess blod sitt bot
Förbannad vare skogen
Som åstadkommer slikt
Det var så tyst i skogen
Så hemskt, så åtvadligt.

H. M. "Hallingdalen" 30 sept 1904

S. Munk

Sommarnatt.

I bostonvalsen lever jag än
Ett mitt minne (ger) jag den
Ögon som drömma
Viskningar ömma
Fyller mitt sinne
med tjusning och glöd.
Skön som nattens sky
Smärt som en lind
Och som sommarens sol
Röd hennes kind.
Nu i valsens takt
jag henne för
ett mitt hjärta allt
vad som mig lyckliggör.

Fastän den visnat blommen hon gav
Doften försvunnit, blad fallit av.
Än den jag gömmer
Aldrig förglömmer
Tills jag en gång står i himmelens port.

Drick att hopp så ljuft
Syns jag än att i bostonvalsen
mötas igen nära i eklens takt
jag hemma får, vet mitt hjärta allt
vad som mig lyckliga gör.

F. Munck.

Den Blindas klagan

O du prövningens tid
Med den jordiska strid
Hur påhåller du dig i ditt tapp
Du kasteras i bland
Med en gnisslande hand
Som påminner den dödliges kropp

№2 Du har gjort så mot mig
Givet makt åt min stig
Jämte liv åt en växande nöd
Du har mörkat mitt väl
Givet sorg åt min själ
Som du giver ett ruttnande bröd

Under gryningens dag
Då jag barn ännu var
Syntes solen en blomstrande stig
Jag såg glädje och fröjd
Under växtårens tid
Men ej farorn som hotade mig

Uti Köpe en by
Såg jag dagen i gry
I den första från himmelens rand
Därvid vänligt ett hov
Gick en moder som gav
Denna glädje åt födelsens stund

Jag mins kojan där stod
Ulmed glittrande flod
Den var trång men var frejdig ändå
Friden bodde däruti
Varför kändes ej som
Medan i salen på vickt därnypi

Sedan barndomens vår
Och dess tekande år
Med all barnslig och rar var förbi
Då träder ynglingen fram
Som nog man sikte fann
Ej med allvar och tyska därvi

Med en brinnande själ
Såd jag hemmet farvål
Räckte handen åt gråtande mor
I sång med en bön
Upp till Gud över sjön
Gick min väg och till Borgholm jag kom

Här gick allt mig i hand
Och jag drömde i land
Blatt om tyska och gyllende slott
Men mig drömmen bedrog
Och ett öde mig slog
Med ett slut på min fordrike frid

Så du yngling som står
I din blomstrande vår
Rör ej på en kraftig gestalt
Dina mål på din stig
Ligger dolda för mig
Vart du går eller far över allt

Jag såg himmelens ring
Allt klart runt omkring
Ingen sorger på pankarna låg
Men en blixt och en knall
Förde mig till ett fall
Som blev det sista i världen jag såg

Att elendig jag går
Med ett hjärta som slår
Så ovigt vid tedarens arm
Ingen fröjd för mig mer
Här i livet jag ser
Ingen tröst vid en smekande barm

Jag är ängslig och matt
Allt omkring mig är natt
Ibland paror elände och nöd
Ej en till såsom jöi
Ty jöi vaje mans döi
Jag tigger mitt laidänkste bröd

O du smilande värld
Med din växlande jöid
Warför blev det åt mig så bestämt
Warför gav du en dröm
Blott en kärarnas ström
Som jömönkor mitt sinne alltjämt

Jag har make och barn
Bezo lättbrutnas jöi
O min Gud som förbarmande bor
Tag du dem i ditt fängje
Giv dem skydd ty de har ingen jöi

Så jag slutar min sång
Med en smek än en gång
Med en bo i ett levande hopp
Tog nu nådigt mot den
Du min himmelske vän
Ty jag längtar o längtar blott dit upp

Skärgårds flickan

Jag är en skärgårdsflicka jag
På sjön förgår min dag
Och till de dystra böljors sång
jag lyssnar dagen lång

När vinden blåser över sjön
det fladrar i mitt hår
Men rädd för ej den stolta mö
som jämt vid rodret står

En sjömans maka skall jag bli
och gå på stormigt hav
Kanhända finner jag där
min oförtänkte grav

Den sista gång han från mig for
Han sade till mig så
Hur ömt jag haver älskat dig
Hur svårt att från dig gå

Då kom ett bud från främmon land
Det skepp han varit med
Har slagits mot en klippig strand
Din Georg finns ej mer

Jag kan ej mera vara glad
Som fågel uti skog
Jag tänkte Georgs maka bli
Men hoppet mig bedrog

Jag kan ej mera vara fri
Som fågel uppå strand
Snart skärgårdsflickan får över sjön
Får hem till Judens land

H. M. Manligheten
Helge

Wem är din vän

Vem är din vän du husen vänner kännes
Så länge du på lyckans höjder står
Men var och en dessa snart försvinner
Då lyckans hjul tillbacke för dig går

Vem är din vän kanhända skolkamraten
I från din barndoms lyckligare dar
Ney han har fått en högre plats vid staten
Han minnes knappast vem du fordom var

Wem är din vän förkände hon som
Glaset dig vti ett muntert lag
Nej du tar fel det var blott vid kalaset
Hän var din vän och bror i denna kväll

Wem är din vän då lyckosol godt neder
Och bleka noden för din hyda låt
Wem söker upp dig delar ditt bekymmer
Var är din vän som var din vän i går

Jag vet en vän ply till din modres hjärta
Fast ofta glömd hon känner dig igen
Ifrån den stund hon födde dig med smärta
Hon är och blir din ende sanne vän

H M Manligheten

19 1/10 14

Judinnan på kyrkogården

Så mörk är kvällen ingen stjärna glimmar
Ifrån norden blåser vinden kall och hård
Likväl sig smyger i den dystra timma
En skepnad fram på enslig kyrkogård

Vem denna skepnad är det är en kvinna
Av sorger nedtyngt i sin ungdoms vår
På bleka kinden febereflammor brinner
I matta ögat dallrar sorgens tår

Vad en judinna gör uppå dessa ställen
Blott helgad åt en kristens hopp o tro
Vad söker hon? här i denna mörka kvällen
Bland dessa tysta gravens vilorum

Men se hur vaklande hon går åt sidan
Till denna grift som skaplades i går
På jorden mullen matt hon sjunker neder
Och sinnes armar omkring kistet slår

19 15/10 14

Jag är så trött O, låt mig här på drömma
O, du för vilken Abrahamms gravvård den
Foulåt Judinnan - om dess Lärar stromma
Vid minnet av en - alskad kristens gra

Det givet strängar i ett kvinnopärlo
Ej minner dessa toner patte vet
Ett låtsatt lung i livets trögflo smälo
De kennes rikedom - och kennes hemlighet

Det var och min ej kund någon ana
Min sällhet mer - än den som ägde den
Han bad mig dela glansen av sin ära
Hård var striden och hård var prestelsen

O, min tro och den jag skulle svika
En stund jag trekade till slut likväl
Så måste människan för Gude verk
Att jordens glädjen sedo jag paeväl

H. M. Monlighelm

19 3/10 14

Farkosten

Sjunga min farkost på böljorna blå
Fyllen i segeln i susande vindar
Allt står på gavel det finns inga grindar
Havet står öppet lägg ut låt dig gå.
Vågorna låna i solskenet lyser
Skönt styr du ut på det stormande hav.
Faren du brämer jag kan icke neka
Smärtsamt jag skiljs från mitt fädernesland.

Sjunga min farkost låt se vad du kan
Avgrunder komma väl stundom att blottas
Vågor här komma då gäller att brottas
Havet här krafter som fordrar sin man
Skönt skall du hävda din blågula flagga
Stråd som för vid var främmande kust
Kanske förrän året har slutat sin bana
Hälsar jag åter mitt fädernesland.



Det brinnande skeppet.

Ett skepp har lämnat hamnen
Och styr ut på böljan blå
Vinden blåser uti seglen
Att vårt skepp framföra må.

Över oceanens vågor
Kalifornien ju är
Målet för vår långa resa
Guld vi skola skörda där.

Ibland dem som lyckan söker
Var en moder med sin son
Hon till vestern ivrigt längtar
Att den resan slutas må!

Hennes man har allaredan
Gått förut att hem bereda dem
Glad han väntar nu sin maka
Och sin lille son ditut.

Bäst man tänker ingen fara
Gives lamm vad ser man då
Hela man på däcket rusar
Utan fara hör man då.

Skeppet brinner hjälp att släcka
Rapar sjömen Eo ringande
Allt förgäves skeppet sjunker
Nu med räddningsbåtarna

Nu skall sista båten lämna
Men vad ser man därpå däck
Jo modern som till vestern skulle
Med sin lille con så käck.

Finns ej plats för dem i båten
Endast en ju plats kan få
Skynda er kaptenen ropar
Välja vem av er skall gå

Först syns modern tveka
hon sig snart besluta må
Sonen han skall med i båten
Jag på skeppet stanna kvar.

Och sin son för sista gången
Han omfamnar kärlekfull
Avskedståren synes flöda
Och så säger hon så hult

Gå min son i räddningsbåten
Jag skall gärna stanna kvar
Men förgäves glöm ej din mamma
Hälsa pappa att jag dog för dig

När som båten lämnat skeppet
Det i havets djup försvann
Sonen uti båten räddas
Modern sin grav i djupet fann.

Men en större kärlek finnes väl ej
An en moders kärlek är

Haver Kristus oss bevisat.
O, besinna det min vän.

När han på korset blev spikad.
Guda kärlek åt oss ger
Så bäder han för sina bröder
Och för fienderna där.

H. M. Mauligheten den 2 okt. 17.

På Raine Strand.

Hjorden betar och klockan klingar
Klockan klingar på Raine Strand.
Svanen flyger med vita vingar
Flyger ensam vid molnens rand.
Vårens vindar i löven gå
Solen skiner och själv är blå
Men jag sjunger min långa längtan
Sjunger ensam på Raine Strand.

Fader min är en björk i skogen
Moder min är en vitlersky.
Broder min är ett ak på logen
Syster min är en sommarsky.
Ensam är jag som hedens gunga
Blommar ensam och viss när ung
Men jag gunger min långa längtan
Gunger ensam på Roine Strand.

Om den strålande solen visste
Om den visste mitt hjärtas håg
Allt sitt strålande sken hon miste
Skulle sjunka i nattens våg
Gunka gunka i nattens famn
Men jag viskar min älskings namn
Och jag gunger min långa längtan
Gunger ensam på Roine Strand.

H. H. Handigheten dikt 9 okt 14.

Gustaf Lindblad

"Kung Erik"

Sakta glida vimpelprydda båtar
Mälarn speglar röda aftonskyn
Åror plaskar under vallhornslåtar
Gräset färgas invid vattnets bryn
Fäll nu dran slupen lägg på roj
Gunga utan mål en natt i vackra maj
Vallhornatystna nu ekolysna du
Kung Erik leker på lutan.

Konung Erik på sin luta leker
Lutan lagd i silverslickat knä
Och den fina handen smeker toner
Utav klara silverströngar fram
Jag är Erik vackra drömmarskung
Klädd av månens strålar krona kring mig ring
Gråt ej barnet mitt riket skall bli ditt
Kung Erik leker på lutan.

Luktar du jordsot utav din broder
Hertig Rödskägg, säg din tankes ord

Än du håller fart vid vikens vider
Än du sitter vid kung Östas bord.
När som solen purpurar bergens hatt
Dåt oss älska blott, i vårens ljusa natt
Det är långt igen, intill morgonen
Kung Erik leker på dutan

H. Hk. Hk aulighetan den 2/10 - 14.

Gustaf Sjöblad

Graven vid strand.

På Bohusläns kuster bland klippor så grå
Där ser man en grav med ett ankar på.
Den saknar all klädsel av blommor och band
Dess prydnad består blott av fjäskum och sand.

Men sägen om den som i graven är gömd
Av fiskarbefolkningen icke är glömd.

Om tiden den ej ur mitt sinne förstör
Jag vill den berätta som jag den hört

Bland åldriga granar som växa på strand
Där såg man en fiskarflicka i band.
Han satt där så ensam med hand emot kind
Och lyssnade tankfull till susande vind.

Han suckade djupt o hur smärtsamt det är
Att så vara skild från den man har kär
O, svara mig böljor från brusande hav
Var finnes min älskling såg är han i kvar

Eller har han mig glömt och sig tagit en annan
O, Gud denna tanke kan ej vara sann
Han svor mig ju troget förrän han for bort
Han lovade komma tillbaks inom kort.

Han sade ju när som han slöt mig i famn
Jag skriver så fort som jag kommer i hamn
Men aldrig en rad ifrån honom jag fått
Fast tvänne år sen den dagen förgått.

Med sorg i mitt hjärta här ensam jag går
Mitt sällskap är vågen som skummande slår
I susande granar och mörkgråa skär
I åren de enda som mig hälla kär

Hav tack för all vänskap ni visat mig har
Nu avsked av världen för evigt jag tar
Min grav skall jag vädda i vågornas svall
Bland sjöskum och näckrosor vila jag skall

Men nere i djupet där fängslad jag är
Där seglarens köl utav skoksamhet skär
Den ylla vars något skall föra i land
Det hjärta som brustit ej långt ifrån strand

Så löser hon sakta sitt böljande hår
Och sedan hon neder till strandbrädden går
Där viskar hon sakta sin älskades namn
Och sjunker så sakta i vågornas famn

En kort tid därefter den flickan försvann
Man likt av henne i vågorna fann

Så fick hon sin grav invid granarnes fot
Där vilar hon trygg ifrån stormarnas hot

En sjöman som kom från det brusande hav
Lät resa ett ankare på hennes grav
Lät hugga för ankaret följande ord
Här vilar den flickan jag älskat på jord.

Men Kattegats böljor de brusande slår
Nat foten av graven från år och till år
Men sagan om den som i graven är gömd
Av fiskarbefolkningen icke är glömd.

H. M. Stadigheten den 4/10-14-

Gustaf Blomblad

Sjömansvisa.

O, älskade Maria nu stundar avsked snart,
omkring i minste gå'r, i sitt skepp är redo klart.
Kan mig i tanket minne då blir min tanka trö
vi träffas en gång åter, vi kärlek skall ej dö.

Så talade matrosen
Steg ombord i sin båt.
Påstranden stod Maria
Med ögonen fulla av gråt
På avstånd syntes skeppet
Den långa resan gick
Och ankaret det lättades
I samma ögonblick.

Nu syntes seglen redan
På kol nu skutan var
Ditåt kant vida
På stranden ensam kvar.
Maria stöd och suckar

På sorgsen i sin själ
O, gud beskydda honom
O, älskade farvål.

Många år förvunnit,
Som hon i tanket drömt
Mari den första kärleken
Den var en lycklig dröm
Han var en trogen flicka
Uti hennes hjärta ben
Ster kärlek tiden tjänan
Kar honom kärlek svor.

Den tjänan, som hon älskade
Den hördes aldrig av
Kanske han dukat under
Uppi det stora hav
På honom har hon tänkt
I många långa år
Kan vill ej komma åter
Ej nigot bud han får.

I söderhavet seglade
Ett skepp för full av vind.
Kaptén han stod på halvdäck
På sorgen i sitt sinn
Hans minne det syns vakna
Bland stallbet uti Nord
Han tänkte på Maria
Och på sin fosterjord.

Nu jag seglat vida
Och skeppet det är mätt
Jag rikedom har samlat
Och mitt hjärta det är fält
Nu vill jag hemåt styra
Och hälsa på min mö
Som följ mig fiska vindar
Som följ mig över sjö.

Ett vädskatt hus i fjärran
En stening bäskenatt
Då vakade Maria
Hon Gud vad är det fatt.

På rent hav på straudat
I stormens rasri
Ett skepp Maria sucken
O, himmel slå den bi.

Den andra dagens morgon
Där flöt ett lik i land
Man sade det var kaptenen
Med ringen på sin hand
Maria hem sändes efter
Och kände den strax igen
O det är ju min Anton
Min käre bamdomsvän.

Det blev mig väl förunnat
I ditta livet sen
Min Anton han kom åter
Men sen ett bleknat lik
Så talade Maria
Och sjönk ned uti hans famn
Två unga ginga båda
Till fridens välla land.

I samma gras de lades
Från ov och bessär
Men se på dessa bäda
Hur sällt de ilar där
Men uppå folkets läppar
Det hörs så mången gång
Den kåleksfulla sagan
En enkel sjömanssång.

F. Henrik.

Warité Kupplett.

När vi gå för babords halsar
I ett muntert paljeri
Hela världen för oss dansar
I en holsk melodi.
Flaskor röda gula gröna
Har jag skådat i Prologne
Och så flickor underskröna
Ney, hall i my Pettersson.

Uppå afrikanska kusten
Blev jag kastad uppå land
Kom en drottning som fick lusten
Skänska mig sin stat och hand.
Såg hon inte skön ut
När hon vände sig mot dej
Ty blöt för några veckor sedan
Fick hon kungen utav mej.

Ja, jag tog den inte kåller
Utan flydde som en hind
Och nu står hon där och gnäller
Som en gammal rostig grind.
Ja, det undras ingen över
Att hon gnäller och går an
När som hon en karl behöver
Och så träffar en som han.

Ney hall käfe din lille fnasker
Som helt nyss din näbb uppstog
Man är väl ingen pultefnasker
Fast man inte är så stor och grov

Akta du din ryggrad bara
Att det inte baukar smått
För hur mycket skam det vara
Var så dålig och bestått.

Akta dig för jag har prövat
Mycket uti denna värld
Upp till polen har jag strövat
Där som fordom allt är
Såg det inte ut som någon
Annan har gått samma väg
Någon annan det var jag det
Ja, nu fick du på dig tåg.

Nu kan du gärna sluta
Vid din ålder var jag med
Såsom jung man på en skuta
Många tusen meter bred
Masten stråk mot himlens fönster
Så vi tvangs att ta den ned
Ja nog minnes jag din skutan
Där din mamma var kaptin

Hej, nu gjög du löparmisse
Jag dig bjuder på supé
Jag dig tackar hedersprisse
Hej, jag är sugen med besked
Ja jag tror vi hellar med detsamma
Till någon restaurang
Ja gjäklar i anamma
Det var det bästa ord du sagt.

H. H. Mauligheten den 6/10 -14.

Den Italienska flickan

På Italiens nejder min vagga hon stod
Och min barndom hur lycklig den
Där jag egde ett hem vid den stilla flod
Där jag hade båd fader och min.

Hur jag strövade kring och så ljun utav fryd
Omkring dalar och blomkrande fält
Där jag gjorg min visa så glad och så nytt
Många gång under himmelens hvalf.

Men den tiden har flytt, mina juntor är
Vuxit lika så vackingar nog
Låt mig se det är nidan det fjärde år
Den min fader på dagfältet dog.

Och jag drömde så ny liten flicka så glad
Som från dockorna vuxit helt nyss
Då helt plötsligt min tjugonde födelsedag
Jag blev väckt och igenom en kyss.

Och min moder han bades i grav inom kort
Och den dagen den glömmer jag ej
Så långt mer de bura den kvicka bort
Och sen myllade graven igen.

Här är skönt det är sannt, skön vinterlig mö
Och skön drypande sommarglans
Här vill jag leva ja här vill jag dö
Om aldrig i Italien hans.

Men lyckan ack säg mig var finns vål du
Hej du flyr mig på vida över ängar

Ty för den som på jorden ej äger en vän
Kväds livet blir ödsligt och kallt

Så farvål nu min barndom min drömvärld
Aldrig åter jag skåda dig får
Nu jag vaknat ur drömmarnas lurviga
Och jag fäller en saknadens tår

H. A. Ahnlighetten den 6/10/14

Gustaf Fröding

Dryckesvisa

När livets båda kännes lung
och dagen mulen är
Slå då upp din enkla sång
Och sjung kvals sorger och besvär
ty vad tjänar det att sorgsen gå
och grubbla bort sin tid
Nöj nyet av livets fröjder unga
sjung kasta sorgerna och stund
Höj glaset då min vän

Och som det för din flicka
för du kommer å du glömmer
alla sorger uti den
Sjung sen om livet fröjd
att älska blott att dricka
från alla dess bekymmer
du en gång slumrar nöjd.

O, yngling höj ditt glas
och töm din ädla flickas skål
Så nöjd och glad i ~~det~~ samma stund
Som glansen af din bål
Du befinner dig i vänners lag
och minnet af din vår
fördubblar hjärtats slag
fyll i ditt glas igen
Höj glaset du min vän o. s. v.

När sent mot grafven du lutad går
en gammal gråhårsman
han stappla fram
Och inte vädd för döden blott kom han

ut i en avskedsbägare af lifvet har farit
Och in i evigheten går en alltid lifvad sjö
Höj glaset då min vän o s v.

Gjönsan. d 7/10 1914

Det facka könet

Det facka könet jag har studerat
I alla Europas land
De skönaste har jag kurtiserat
och knutit lusen ömma band
jag älskat har i nord och söder
I Florens, Rom, Paris och Madrid
ja till och med där solen glöder
På öknensandens pyramid
jag sutlit har vid Tanges stränder
omfamnad av en pascha där
och vid Bosporens skina stränder
i åre ~~by~~ turkinnor varit kär
Kaukasiskan man skön nog finner
men hennes skönhet sen och skär
den blekmar dock för Nordens kvinnor
ty hon den allra skönast är.

Gjönsan
Manligheten

I kroken

Nu har jag åter hamnat i kroken, kroken
Jag har skött mig som en äkta drull äktadrull
Fått en skamfläck i förhållningsboken, boken
Och får ingen permission till jul sicken, enjus

När jag sitter fången uti buren, buren
Och har tråkigt utav bara fan, bara fan
Ej en skymt jag ser utav naturen, buren
Ej ett ord jag hör på hela dan, hela dan

När som andra öl och porter dricka, dricka
Uppå flottans marketenteri tenteri
Får jag sitta i ett hörn och nicka, nicka
Åt ett gammalt krus med vatten, vatten

Gång på gång jag fattar vattenkruset, kruset
Dricker alla kommunjudars skål, judars skål
Går sen bort och rover av mig ruset, ruset
När jag druckit mera än jag tål än jag tål

När mitt straff har tagit ända ända
Och jag blir befriad från arrest från arrest
Skall jag åter till kasernen vända vända
Magen som den värsta åker bäst åker bäst

När med brustna krafter, blek som döden döden
Skall jag lämna detta satans hus, satans hus
Men aldrig skall jag glömma hungersnöden, nöden
Kölden och mitt kära vattenkrus, vattenkrus

K. M. Manligheten 9/10 14
B Wilson

Månstrålar

Månstrålar klara glimmar
Vinden sig sakta rör
Och i den sena timmar
Jag mandolinen för
Bakom balkongens galler
En skugga jag skymta ser
Och från gondolen faller

En ros till sångarens

Refräng

Ljuft är att drömma
Sorgerna glömma
Tonerna strömma
Till denne opp
Gnistrande stjärnes
Himmelska tärnes
Lyter och värnes
Kärlekens hopp

Ljuft är att kärlek viska
Allt med sin hjärtevän
Lyss, då till liten viska
Hör då vad hon kviltrar där
Sjunger om älskad maka
Gömd uti skogens famn
Kommer du ej till baka
Viskar ett älskligt namn

Refräng

Uti Stockholm; Ur huller om buller

Uti Stockholm får min själ man inte vara
Något litet helgon "hm, hm"
För där finns statyer vilka å' så bara
Så att man ser hela "hm, hm"
Warhälst man traskar gatorna fram
Stöter man nästan mot någon madam
Som uti rena mässing ser stå
Eller uti bara "hm, hm"
Uti alla vår "hm, hm"
Uch "fy då!"

Långt uppa söder människor sig skockas
Bara för att se på "hm, hm"
Och vad hon lider harre'bergens klocka
Eller vad hon slag it "hm, hm"
Och uppå norr vid akademien
Står en mansiell så liten och fin
Det är den Jonska badande damen
Alldeles i bara "hm, hm"
Och allt vad hon har "hm hm"

Utaf kläder kvar "hm, hm"
Är rampen

Det är förskräckligt, men det finns väl värre
Något riktigt extra "hm, hm"
Det är mamsellen uppå Strömparterren
Hon som vänder blottet "hm, hm"
Där som man för'r fick all slags sprit
Där serveras nu blott "hm, hm"
Men så där också "hm, hm"
Lilla nåden går "hm, hm"
I dimman.

H. M. Manlighuten den 9/10 1914

Farmarflickan

Man hör överallt samma viss
Att landet är sämre än stan
Men det kan dock städerna prisa
Som ej vill något annat än vanis
För mig blir det intet att klicka
Uppå gatten, gavlar och hus

Ty jag är en farmarflicka
Som föddes i grönska och ljus

När stadsborna sig uti sängen
För krymta till kropp och till själ
Då drifver jag kosna på ängen
Jag ser ju när solen går upp
Den friskaste luft får jag dricka
En härligare blomstersdoft är min
Ty jag är farmarflicka
Ej med någon byta jag vill

3

En gosse jag har skall ni veta
Han är vacker och stolbränd i hyn
När vi två tillsamman arbeta
Står glädjen högt upp uti skyn
Vårt kopp är vår framtidsdröm
I höst skall han köpa en farm
Då får hon en farmarflicka
O, Gud välsigna glädje i min barm

Lille Edvin

Lille Edvin åkte från mig varen
långt till det land där jag ej
honom ser det stod en ros de
började klara
Och solgsna bäcar runno på hons kind

Modern sade o du stolta Emli
Du har dit hjärta åt en sjömon skänkt
ditt unga liv är nu förspillt förallrid
om du din Edvin aldrig återser

Lille Edvin jag aldrig förglömer
Om än rätt hjärta skulle gå i kast
jag gångar mig uti gröna lunden
Att binda kransar uppå Edvins grav

Att binda kransar låt mig ej att göra
de stanar ej på lille Edvins grav
hans grav är ej på denna dunkla jorden
han vilar lyft uti det kalla hav

Där kom en sjöman gående på vägen
han bär till sin moder enkla stuga gick
han bar en hälsning ifrån lille Edvin
att han ej mer i detta livet finns

Den stollta Emli dånade till jorden
hon svimmar av men reser sig igen
förfäras du lilla stollta Emli
för när du vaknar står din Edvin här

Lille Edvin stod och berga seglen
han halkade fall i det kalla hav
han kom i land på några timna bräder
och blev så är sin våta grav

Lille Edvin har nu lagit hyra
och är på väg ifrån sitt fjärna hem
han ämnar nu sin ålderdom förspilla
uti sin Emlis nya vackra hem

Axel o. Hilda

Bland väends de sköna de rika lunde
satt ung Axel med sin Hilda
Uti en sommarnatt där sjuttonde
om forna dagars kärlek och trohet
Då lyckan sol hon glänste
uppå sin middagshöjd

Den natten för Hilda var lika tung som glad
sin älskade hon smekte, sitt bröst hon sakta
förde intill hans trogna hjärta Farväl och
kvad med sorgen själ, Farväl i Haukems
sträuder, min älskade farväl.

Men Hilda allena satt mången afton stund
uti sitt nya hemland där var en björk lund
där föryde hon sin älskling som än i Norden var
Vi skulle hon där uppe allena bliva kvar.

Men jorden och solen de pilla sina klot
och dubbelt nya öden får människan gå emot
Nu Hildas fader kallade sin dotter hit sig hem

Han ligger på sin dödsbädd förändrat är
Hör Hilda min dotter kära ske på jord
Mitt samvete börjar vakna för storhet uti
Nord ditt hjärta sorg vållat förkastad Axel
är, ack om han här vore jag hade honom kär

Så talte och lade sig gubben sakta ner
en vånad än i drömmen hans nödda
hjärta sved. Han dog ned i graven lades
invom kort men övergiven Hilda gick
till sin lönsal bort.

På stranden en afton ej solen bärjad var
Satt ännu sköna Hilda uti sin lönsal kvar
Hon tänkte nu på sin Axel, hon smekade
hans namn och vinden log den sköna
uti sin avtonfamn.

Och necken han spelte på bölgan upp en sång
och framför jungfrun trädde en yngling smart
och lång, klad i min fann de sköna

Skjut ej mig jag ber, din kärlek som mig
förjört din bild i himlen ser.

Din Axel, din Axel han suckade: Jag är
från Norden har jag farit, du är mitt
hjärta kär På Manhems slätter aldrig
jag mera trivas kan, den turturduvan
Hilda ur lundarna försvann.

Kom Axel, kom Axel, och vila vid mitt bröst
en hamn skall här dig givas, du är min enda
tröst. O, Skaland du sköna, du härliga på
jord, jag din ära prisa ffy högt de själla ord.

Och solen den klara på purpurbergen låg
till älskaren i lunden var likt Amor såg
hur rosenläppar smektes hur samtalg
gjordes här, ett varje nordens tärna
som en gång varit här.

Vad stunden anbragte vid älskaren
endast han att Amor här vann spelet
ej torkas för minnen ty fjorton dar
därefter såg Axels bröllop stå, där
kärlek för sin trohet med ställhet
krönts då.

Dokumänska pikarvalsen

Farvål min vän jag far ut på bölgan blå
på stormigt hav där de höga sjöar gå
Farvål min vän! i det jag öga faren styr
sjön dej lilla vän nu ombord jag gör
Anna min vän nu lättar skutan ankar stå
inte så i sorgen tunga tankar svart uppå skutan over Doggers bankar
Kommer jag hiskej till dej igen lilla vän

Jag segla skall till god hopp och runt
Kap Horn där brottsjön går hög som hus
och kyrkotorn Tro dej min vän skall jag
gå på stormigt hav där så mörkt

sjömon fått sin våta grav
Anna min vän, — — — — — — — —

Min fästmö gråt ej gråt ej lilla vän
Inom ett år kommer jag till dig igen
Från fjärran land med en fästmö gröna gran
från din darling your knave och din fästeman
Anna min vän, — — — — — — — — — —

Snart över hav vita Falken snöken går
till Rio Kap till Bombay och Singapor
bland Palmer där där snart jag skönna
kvinnor ser men blott dej lilla van jag min
kärlek ger, Anna, — — — —

När gyppa vakt jag vid ratten står
Till dig, min vän, städs min trogna tanke tås
Då tänker jag, att sjunges om en vän
Lilla vän, kom igen, o kom snart igen
Anna min vän — — — — — — — —

Men om i hav skutan går på blå

Och du min vän, får i sjön din våta grav
Om aldrig mer jag får se dig lilla vän
Så vi, träffas igen uti himmelen
Anna min vän — — — — — — — —

O sörj ej lilla vän i viken vås
Vi träffas nog än en gång i Bohuslän
Så gråt ej mer, du min vän i mod och dust
Snart mig åter du ser här vid vikens kust
Anna min vän — — — — — — — —

När Bohus strand jag får fulla segel når
Med kind i brand glad till mitt möte går
När "Falken" får länsat in i hemmets hamn
Skall jag vila så ljuft i din huldas famn
Anna min vän — — — — — — — —

Du vet min vän, vem som vesan diktat har
Det är din vän, som på blå böljan far
Nu bort jag far, lämnar dig så ensam kvar
Men jag kommer igen lilla vän så var
Anna min vän — — — — — — — —

Slut

Min Mor.

Så länge mitt hjärta i barmen kan slå
Och kärlek därinne kan bo.
Och barndomens minne för själen kan stå
Så länge jag minnes min mor.
Väl älskar jag fader och syster och bror
Men mest jag dock älskar min mor.

När dörren till stugan var stängd
Och far hade lagt sig till ro
Och lyset därinne länge varit släckt
Vi satt där så ensamma vi två
Du talte om tiden jag skulle bli stor
O, aldrig jag glömmer dig mor.

Du bar mig till sängs i din moderliga famn
Men lärken for opp till Guds tron
Du över mig viskade sakta hans namn
Och bad så till slutning en bön
Den bön vann med verkning till himmelen tron
Nej aldrig jag glömmer dig mor.

Vem var det som ledde mig först hem till Gud,
Och sade du får ej göra så.
Och du som först ledde på ängen mig ut.
Var blomster och träden grön.
Du sade att Gud hade skapat denna jord
Nej aldrig jag glömmer dig mor.

Men när som jag skulle från hemmet bort dra
Mors lärdom jag då kom ihåg
Den stod där så tydligt som senaste dag
Och där står den städse ännu
Nu är jag på havet där stormarna gny
Men aldrig jag glömmer dig mor.

Men kanske du vandrar här ifrån först än jag
Och jag lycker något till dig
Så vitt som jag lever jag glömmer dig ej
Jag minnes din gråt och din bön
När blomster på graven din grön
Då väcker dock minnet till mor

Gustaf Lindblad
19-11/10-14

Blomman.

Det växte uti dalens famn
en liten blomma utan namn
Men ibland dalens blommor små
hon skönast var ändå.

Till henne kom en fjäril glad
att kyssa blomman så han bad
och blomman ner sitt öga slog
hon rodnade och log.

Och lilla fjäril bli hos mig
så får ju blomman liv i sig
Men flyr du bort skall blomman dö
bli kall som vinters snö

Men fjärilen kärlek blev så kort
till andra blommor flög den bort
och blomman som i dalen stod
Hon vissnade och dog.

H. K. Mariefred den 10/4.

Kärleksvisa.

I skymningens ensliga stunder
Jag har drömt mången tyst ande dröm
och här ibland lummiga lunder
Jag har vandrat med vännen så ön
Den vän som i tystnet jag vågar
Att älska och kalla för min
Den vän vilkens minne mig plägar
Men ändå förtrysar mitt sinn.

Och varför skulle jag drömma
Drömma i evighet så
Och varför skall jag ej glömma
Den vän som jag aldrig kan få
Den vän som i tystnet, etc. -

O, älskade låt mig få trycka
Din hand till ett sista farväl
Så ej sorgerna grumla din lycka
Jag önskar av hela min själ
Att den som du väljer ~~med~~ till maka

Må dig älska som jag kära dåu
Då kan jag all glädje försaka
Farväl vi aldrig nåkas igen.

Gustaf Fröding

Bläklädda flickor

Visst även har dämpat min kärlekslöw
Hitt minne dock förligt står
Fast kärleken bragt mig i sorg och kval
I ungdomens korta år
Från tårnornas kåppar jag kyssar log
Fast hjärtat var fritt ändå
Tills dess jag på min tro beslutet blev
Av bläklädda flickor två
Blondaste lockar föllo med
På den grigtår kind
Hennes stärnna smekte örat
Vid tjusad sommarvind

Den andra var mörk som natten
Hår stjärnorna tändra glatt
Och båda tjusade mig med sin lägring
Så sällsam så underbar.

Förs ville den ena min tro jag ge
Men hon log ej den hander jag höjd
Förjäves jag bad henne vänt och önt
Att dela mitt enkla höd
Men stolt hon mig svarte att endast en
Man var värdig att henne få
Som kunde guld och juveler je
Åt bläklädda flickor två
Blondaste lockar föllo - - - - - - - - -

Och till den andra jag sedan gick
Med liktande kärleks bön
Ej haver jag guld och juveler att je
Men ett hjärta som slår uti barm
Men stolt hon mig svarte att endast
En man som bar ett gentlemanna

Min mor sitt dörr så tom dörr är
Så öppna för mig er namn
Blondaste tackar jällo – – – – – – –

Nu är jag gammal blivet
Ensam jag går min stig
Aldrig jag kan förglömma de två
Som så har gäckat mig
Ej farm jag guld och riketom
Ej får jag äras stät
Her länge och aktat bland minnena
Leve blåklädda flickan två

Carl Snm

Djupadal

Flyg sången vilda vita duva flyg
Och till min flickas varma smygg
En vanlig hälsning ifrån Djupadal
Flyg på som fåkon i den blåa sal

En fråmling satt jag här och hörde på
Hur lilla fjärilen gav en glåd åt kyss
Att rosen sin hank hjärtas fogna val
Så tyst så tyst det är i Djupadal

Då tänkte jag och om han vore här
Den rena flickan som jag höller kär
Jag skulle då som fjärilen gjorde nyss
Så kennes läppar tysko kyss på kyss

Två duvor hörde jag uti sitt bo
Dom kurkt vitko och om hopp och ko
I deres hjärtan fans det ej ett rum för kval
Så oskuldsfull det är i Djupadal

En fågel hörde jag som sjöng så ömt
Den varma sång jag i min barndom drömt
Det var helt visst en liten näktergal
Som bygt sitt bo i Djupadal

Jag tänkte då ack om jag kunde
Få en ända bon uppå bon uppå min hoppstång
Då skulle jag i mina drömmar sätt
Om hopp och kärlek viska varje kväll

Tyst drömde jag om små silverklockors ljud
Som ringde sommen upp till Himelens Gud
Då stämde in så mången vänners tal
Så andaktsfullt det är i Djupadal.

Då tänkte jag om min lilla trogna vän
I denna dal vi leva och vi dö
Jag aldrig mer av lyckan gunst begär
Men ökat göd din önskan fåfäng är.

H. Mo Pansarbölen
Manligheten

Rosen i December

Han kom in genom dörren som en
virvelvind Han bar skalkens i blick och
var sjön om kind Han hälsade glatt
och var åter sin kos Mer glömd
På bordet en mörkröd ros

Jag satt stum av förvåndran och såg och såg
Mot det hörn utav bordet där rosen låg
Berusande liksom ett eldigt vin
Genom rummet det strömade välluckt fin

Och december kill frost liksom sommar delvar
Jag märkte ej rosten som rutan bar
Ej att skymningen föll och i mörker jag satt
För mig var det sommar och strålade glatt

Jag sommade in och min dröm blev lång
Om en blåklints blick och en röst som sång
När jag vaknade sen var sommaren sin kar
Och vissnad och bortglömd min mörkröde ros

Sætergentens Søndag.

Paa solen jeg nr det lider allt frem
Snart är det ud Höjmesstiden
O, den som en stund fick önske sig hjem
Bland folk, som paa kirkevej skrida
Naar solskinen stiger lidt oa den staar
Der midt o-er skan dit i kammen
Da ved jeg i dalen klockorna gaar
Da ringer fraa tornet det sammen.

Ikrus nue jeg gaar i ödsliga Tjeld
O, ej kun höer Bjeldene klinge
Staar Gjenteries Rok med sölje och Tjeld
Paa sangen hvor Bjeldene singa
Nu kommer vel odd i pusenk trav
Som ellers paa Elgsblaiksryggen
Han klappar dens hals han ledt springes av
Og binder den kenne i skuggen.

Han vender sig att paen stander dock lidt
Og taler och plöjter tin folen

Og saa gaar han herd med mandiga skridt
Og sætter sig fremme i stolen
Han luder sig ned og bidr sin bön
Og höver saa atter sitt Öje.
Men hvilken da blicket pleier i lön
Ett glidr det husker jeg nöje.

Vad nytter det vel att tage sin Brg
Og synge i kojen sin Salme
Ditt löft er for höjt og her er det dæg
Som tomme blegne og falme
O, Du som i dag fick blande sin Röst
Med hans og de övriges Stemme
Gud give att svart det lerket med Höst
Gud give jeg atter var hjemme.

H. U. Mauligheten 19/5 14.
F. Hauk

Fredmans Epistel. № 30.

Av Bellman.

Drick ur ditt glas, se döden på dig väntar
Slipar sitt svärd och vid din tröskel står.
Bär ej försmädligt han blott på gravdörrn gluntar
Slår den igen kanske än på ett år.

Nå så Gud-Fäl! Dig Bachus avsked bjuder
Från fröjas tron du sista sinken får
Ont till dess lov det lilla blodet sjuder
Som nu med våld ur dina ådror går.

Movitz, din lungsot dear dig i graven
Knäpp nu oktaven, stäm dina strängar
Sjung om livets vår. Stäm dina strängar.
Sjung om livets vår!

Sjung, läs och glöm, tänk begråt och begrunda
Skull' du åstunda, ännu en fällskp.?
Will du dö, uj Gutär! Ännu en fällskp.?
Will du dö, uj Gutär!

Fredmans epistel. № 82.

Av Bellman.

Vila vid denna källa
Vår lilla frukost vi framställa
Rätt vin med pimpinella
Och en nyss skjuten bekasin.

Klang, vad butelj'er, Ulla!
I våra korgar överfulla
Tända i gräset pulla
Och kärm vad ängan dunstar fin.

Ditt middagsvin skön' vi ur knuten hälla
Med glättig min.
Vila vid denna källa,
Hör våra waldhorns klang, kusin.

F. Hmk